

G u n n a r E k e l ö f

A L B U M B L A D

I.

En stjärna som föll från himlen... Det var i mitt eget hjärta den stjärnan föll ner!

I havet som brusar av toner, skumpärlor, fradga som själens bränningar rasande, jublande kastar mot höjden... Lycklig jag!

I natten som strålar av sol, av solsken som dansar en lekande dans över alla de skimrande pärlorna... Lycklig jag!

Lycklig är jag på jorden, inom mig, utom mig, famlande blint efter lyckans leende, vacklande, svindlande skönt ifrån stjärna till stjärna...

(Gagnef 1927.)

II.

En kväll, en dörr, ett dunkelt rum, ett fönster som blänker svart, en lampa som stirrar blint över böckernas högar, uppslagna pärmar, styvnande blad som reser sig sakta, limmade ark som slår ut sina solfjädrar, rader av spruckna, mörknade ryggar som gömmer på sovande frågor och missförstånd... Hur många ödestimmar, hur många ödsliga år har det tagit att äntligen komma hit in där tystnaden råder, hur många vägar ha vandrats, hur många vilsna stigar har vandraren provat förgäves?

Han som sitter där böjd över bordet, vad drömmer han om så ensam här inne, så ensam i tystnaden? Frågar han sig vart lyckan tog vägen, vart lyckan gick hän? Söker han fotspår i öknen? Låter han ännu dess sand rinna bort mellan fingrarna, böjd över lyckans gåta, böjd över hoppet om lyckans guldkorn?

Om vad kan han drömma så djupt i natten, så djupt i tystnaden? Ropar ännu hans ångest där inne, djupast i tystnaden dit inget öra kan nå? Önskar han smärtan tillbaka? Hans hand som vilar så tung på en uppslagen sida pekar blott stum på ett likgiltigt bindeord, men blicken är fäst längre bort... Är det Ordet han ser?

Om vad kan han drömma så sent i natten, så sent på jorden? Saknar han redan sitt öde, saknar han redan sig själv? På golvet är papper utstrött. En krukväxt dignar av utmattning. Där ute böjer sig natten mörk över fönstret som speglar lampan. Där ute är mänskorna döda. Månen skiner kallt. Det finns ingen mer som vill svara på någons gåta.

Om vad kan han drömma, min vandrare, äntligen hemkommen, äntligen fri från de andra? För vilka blickar gömmer han ännu sin hemlighet? Kanske klockan som stannat, kanske den blinda lampan vet...

(1931.)

G u n n a r E k e l ö f

S O L N E D G Å N G E N

Jag står på en höjd och ser inåt landet. Under mig drömmer träden med kronorna tunga av skymning. Gläntorna ligger öde. Ingen levande syns: det finns inga vägar hit. Men när som helst kunde flyende skogsväsen skymta förbi i skuggan där nere, försvinna igen... Ett klingande hundskall når mig ur fjärran, en avlägsen hornstöt... Det är solen som sjunker.

Kvällen omkring mig är full av hägringar. Himlen brinner. Här ville jag stanna länge, se bort mot de blånande skogarna där jag har vandrat i mörker, utan att finna vägen, utan att veta ens vem jag var.

Jag vänder mig om mot havet, ser hur solen överger mig åt skymningen. Liksom ett ensamt guldkorn dolt i en purpuröken, nästan omärklig, glittrar redan Stjärnan mellan de smala, gyllene molnen. Jag tycker mig höra en ändlös musik som sakta dör bort och allt blir mig bittert. Mitt mål är mig fjärran som alltid.

Sakta stiger jag utför berget, utan att röra mig. Daggen faller redan i gläntorna, glittrar i spindelväven. När jag går in under träden får jag spindelväv över pannan, munnen och ögonen. Det är som att somna. Träden är också förtrollade. Sällsamma frukter hänger gömda bland löven, ögon som ser mig förstulet, öron som hör mig komma...

Vad gör det mig nu att varje sten har en mening, att ångesten ligger färdig till språng under varje snår? Allt det gamla skall snart vara borta, glädjen förbruten, förtrollningen bruten, ångesten